

TRINQUET TRINCANT

JOSEP E. GONGA

PREMI DE LITERATURA ERÒTICA LA VALL D'ALBAIDA 1998

TRINQUET

TRINCANT

JOSEP ENRIC GONGA

PREMI DE LITERATURA ERÒTICA LA VALL D'ALBAIDA 1998

VI PREMI DE LITERATURA ERÒTICA 1 9 9 8 LA VALL D'ALBAIDA

PREMI DE NARRATIVA ERÒTICA LA VALL D'ALBAIDA

EXTRACTE DE L'ACTA DE LA REUNIÓ DEL JURAT DEL VI PREMI DE LITERATURA ERÒTICA "LA VALL D'ALBAIDA"

A la Sala de Sessions de l'Ajuntament de Castelló de Rugat, sent les 20.00 hores del dia vint-i-set de novembre de mil nou-cents noranta-huit, es reuneixen els membres del jurat del VI Premi de Literatura Eròtica 'La Vall d'Albaida' que convoca la Mancomunitat de Municipis de la Vall d'Albaida, la Caixa d'Estalvis d'Ontinyent i Edicions Bromera, i que està format pels següents membres:

President:

SR. VICENT MORENO I MONTAÑÉS, *President de la Mancomunitat de Municipis de la Vall d'Albaida.*

Vocals:

SR. JOSEP FÈLIX ESCUDERO PITARCH

SR. JUAN OLIVARES I ALFONSO

SR. EMILI PIERA I CARDO

SR. FRANCESC TORTOSA I LLIN

Després de considerar la totalitat de les obres presentades al premi, les quals ascendeixen a un total de 17, consideren remarcable la seua elevada qualitat. Seguidament els membres del jurat mamprenen una intensa discussió que dona acalorament i duresa a les manifestacions dels seus membres.

Arribat el clímax de la discussió, el jurat decideix declarar guanyadora l'obra:

TRINQUET TRINCANT, l'autor de la qual és el senyor **JOSEP ENRIC GONGA I COLOMINA**.

I sense més assumptes que tractar el Sr. President dóna per finalitzada la sessió, sent les 21,30 hores i s'estén la present acta que signen els membres del jurat en prova de conformitat.

Castelló de Rugat, 27 de novembre de 1988

© 1999 Josep E. Gonga
Published by Josep Gonga
www.josepgonga.com
Gandia, La Safor.

La senyora Sabela la Bellesa, viuda de Mondiu, el fundador d'un dels més afamats trinquets valencians, es mor. Durant el transcurs d'una apassionant partida de pilota, un seguit de personatges rememoren la seua no menys apassionada vida. Els seus records ens descobriran com la seua voluptuosa figura va trastornar, per sempre, les seues vides. Ens recordaran les càlides relacions que van tenir tots amb ella, perquè la senyora Sabela va ser la Bellesa de tots, i no sols en un sentit figurat.

*No hi ha millor manera de
familiaritzar-se amb la mort que
lligar-la a una idea llibertina.*

MARQUÉS DE SADE.

TRINQUET TRINCANT

Deixa caure la pilota suaument. Quan bota sobre la pedra, l'envia contra la paret, tot just damunt la ratlla de la ferida. Ho ha fet amb un colp quasi imperceptible. Es podria dir que l'ha acompanyat al principi de la seua trajectòria amb un moviment del braç lent, com assenyalant-li el camí després d'acariciar-la. La pilota rebota cap al dau sense tocar el frontó. L'escaleter la torna amb l'esquerra amb moltes dificultats. Roquet la veu venir cap a ell. És un punt negre en moviment que vola sobre els caps dels espectadors. La deixa passar. Mira com rebota en la muralla i cau entre el públic que ompli l'escala. Una remor de veus esclata en tot el trinquet. S'escolta algun renech mentre els assistents es mouen deixant lliure els esglaons on ha anat a parar. Sembla que fugen d'ella com si estigués empestada. Segarra, el seu company d'equip, corre on ha caigut la pilota. S'inclina lleugerament i posa el braç en tensió mentre espera que acabe el seu recorregut. La xicoteta esfera rodola amb parsimònia, sense pressa, com si es fes de pregar, com si no volgués caure mai. A la fi, baixa d'un graó a un altre fins a la careta, el darrer graó de l'escala, on l'ansiosa mà del mitger puja al seu encontre.

Puja els graons a poc a poc. Els dits de la seua mà dibuixen un gest absent al llarg de la barana, com si estigués comprovant la quantitat de pols que impregna la fusta. La fresca penombra de l'escala el rep d'una manera acollidora. Li acarona les cames de pelussa incipient, el bescoll rapat, el cos d'adolescent ficat a la força dins d'una roba d'infant (pantalons curts i samarreta blanca). La seua indumentària li dóna l'aspecte d'un xiquet a qui ha sorprès, de sobte, una

impensada crescuda. Al replà, davant de la porta oberta del pis, la fredor de les ombres ja ha acabat amb l'acalorament que li havia provocat la xafogor que a ple de migjorn socarra els carrers. Silenci. La solitud inunda la casa. El corredor, les habitacions, són plens de clarobscur. Un mirall reflexa imatges sense vida.

-Està Lluís?- Silenci. No contesten.

-Està Lluís? –crida-. Qui està ací? Es pot passar avant? -pregunta.

Les paraules reboten pels racons, juguen a l'amagatall amb les ombres, acaricien la soledat de la casa. Silenci. Avança pel passadís solitari. La seua imatge, reflectida en l'espill, el sobresalta.

-Qui està ací?

Silenci. Escolta el llunyà remoreig del carrer. Un calfred de por li recorre el cos, i malgrat això, sense saber el perquè, continua endinsant-se en el pis. Com si una veu misteriosa, que l'hagués fadat d'una manera irresistible, el cridés des d'algun lloc de l'interior de la casa. I és així com entra en ella: mirant de reüll per si de cas, algun moble pren, sobtadament, vida pròpia.

A força de mirar-les han acabat per prendre vida. Els meus ulls els han donat el do de l'existència. Pensa tot això mentre observa les vetes i els nus de les bigues del sostre, la taca d'humitat que omple l'angle esquerre de l'habitació. Hi veu en elles cares que li recorden vells coneguts. Cossos que pugnen per prendre vida, que li fan venir al cap records de joventut. Allà una jove vestida de gala que seu, orgullosa, sobre una trona engalanada. Ací una dona que mira la nit, una nit il·luminada pels estels i pel foc, estirada sobre una gandula. Allí un grup de dones xafarderes que, assegudes al carrer, xerren sense parar dels pecats de les seues veïnes. I aquells? Què fan aquells dos muntant-se com gossos en zel? Desvia la mirada cap a les parets descolorides. Estan pàl·lides i demacrades. Com jo, pensa. Han perdut la joventut de la mateixa manera que jo,

diu. La dona a la qual pertanyen aquestos pensaments, està postrada al llit. És la senyora Sabela, la Bellesa, viuda de Mondiu, que mou amb dificultat els seus més de cent quilos d'humanitat mentre espera pacientment, amb docilitat, calma i placidesa, l'arribada de la mort. A falta d'amics, parents i coneguts que la consolen en les seues ja massa llargues agonies, es deixa acompanyar, en els darrers moments de la seua vida, pels objectes, els mobles i la remor de sa casa.

-Un crit -diu-. Això m'ha paregut un crit.

Silenci. Ara escolta amb atenció. Cap soroll. La paor li ompli l'ànima d'espant. Ja arriba, d'un moment a un altre arribarà, pensa. I imagina la terrible figura de la mort creuant la porta de la seua habitació.

Així que la Bellesa es mor, pensa Roquet. Un raig de vaqueta impacta en el dau i ell, momentàniament distret pels seus pensaments, falla el rebot.

-Que fas? -li pregunta Segarra.

Ja no sóc el que era, açò s'acaba –pensa. Com s'acaben, diuen, els darrers instants de la vida de la viuda de Mondiu. Quinze als blaus, canta el marxador. Una remor de desaprovacions i assentiments ompli el trinet. Les puges són altes i els rojos no responen. Roquet i Segarra, atabalats pels records, per les persistents imatges que la rememoració de la figura de Sabela els porta al cervell, no aconsegueixen centrar-se en el joc. I mentre esperen, els músculs en tensió, la ferida del punter, els seus pensaments volen lluny, ben lluny en el temps.

Un crit llunyà, no hi ha dubte, ha estat un crit. Algú avança casa endins. Escolta passos en el corredor. Té por. Una suor freda li glaça el cos. Açò és la mort? -es pregunta la Bellesa.

El visitant ha arribat davant la porta de l'habitació. Un estremiment li deixa tot el cos aborronat. El rosari, on està el rosari? La seua mà busca a les palpentes en la tauleta de nit. El troba. Pare nostre que estàs... prega. Una figura es retalla en el marc de la porta. Un singlot de terror la deixa sense paraules. Tanca els ulls i espera.

Marta espera que el client li demane. Quan ho fa, amb uns moviments decidits i ràpids, propis de qui està acostumada a fer-los cada dia, li serveix la comanda. L'aigua cau sobre el xarop i pren, ràpidament, una tonalitat groguenca.

-Dos cafés -crida el Miquel-, el seu home, de l'altra banda del taulell.

No pare, pensa, sempre enfeïnada. Atendre el casino del trinquet de Mondiu és com soterrar-se en vida. Què farà la mare allà dalt morint-se tota sola? es pregunta el Miquel.

No podem atendre-la, es contesta com disculpant-se, hem d'estar pel negoci, vivim d'açò i si tancarem en un dia de partida, perdríem un munt de bitllets. El millor que ens podria passar és que es morira, enraona Marta, descansaria ella i descansaríem tots. Faríem les reformes que tenim pensades al pis i Lluïset tindria la seua habitació. Ja és massa gran per a dormir en la nostra. Les nits amb un fill dormint en la teua cambra poden ser un infern. I una excusa per al meu home, que per por de despertar el xiquet, diu, em té tota abandonada i jo he de cercar el que busque en un altre lloc. El Miquel, a les taules, xerra entre riures amb uns clients. Del trinquet arriba la remor de la partida. El bar es buida a poc a poc. Tot el món vol anar a veure-la. Hi ha un rebombori d'ampolles i gots, de converses, de comentaris punyents, de crits i travesses que l'atabalen. Se seca les mans amb un drap de cuina mentre li crida al seu home:

- Miquel, vaig a la cambra, digues-li al Mohamet que m'ajude amb les cerveses, que estan acabant-se. I puja cap a la cambra que hi ha a dalt del casino mentre es lleva amb la mà una gota de suor que li regalima pel front.

Tenen els cossos impregnats de suor. La pilota vola enfurida d'una banda a l'altra del trinquet.

-A dos! -crida el marxador.

-Ens porten dos punts d'avantatge -diu Segarra-, s'ha de forçar el ritme, hem d'igualar-los.

La suor recorda el Roquet, això va ser. L'olor agredolça de la suor que omplia el vestidor, això va ser. L'atreia com la mel a les formigues. Aquell dia havíem guanyat la partida i ens havíem emportat més de cinc mil duros de premi. Estàvem allí, asseguts en el vestidor, el Segarreta i jo. Nus. Com ens van tirar al món. Esgotats però contents. Nus com estàvem, rememora el Segarra, i va entrar ella, Sabela la Bellesa, amb vint anys i cinquanta quilos de menys. Es va quedar allí, mirant-nos amb aquells ulls, amb aquella mirada descarada que ens feia desviar la vista. Allí estava, en la porta del vestidor mirant-nos als dos, tots nus com estàvem.

El desconegut entra. Creua la porta i passa endins. Travessa l'estança i s'apropa al llit. Un munt de sensacions confuses, una mescla de terror, angoixa i curiositat, torturen la Bellesa. En eixe precís instant, quan és a punt d'enfollir, té

un colp de lucidesa, ix de l'estat d'ofuscació on l'havia portat la por, reconeix l'estrany que havia estat aterrint-la i diu:

-Ets tu, Rafel, fill? Quina por que m'has fet passar.

I Rafel contesta:

-Estava la porta oberta, buscava Lluís per anar a jugar, he cridat, però com que no em contestaven, he passat avant.

-Passa, fill -li diu la viuda-, seu i fes-me una miqueta de companyia, Lluïset no tardarà.

Per què tarda tant a pujar?, es pregunta Marta. Seu en un racó de la cambra, sobre una caixa d'ampolles buides. La calor la sufoca. Talla una llesca del pernil que penja del sostre i menja. Somriu d'una manera descarada mentre es baixa les bragues. Obri les cames i es mira el sexe rosa i mullat. Talla una altra llesca de pernil i se la posa entre els llavis molls de la seua vulva.

-Puja ja, o què? -crida mentre observa la porta de la cambra.

A baix, en el casino, Miquel, el seu home, li dóna una empenta al Mohamet, que puja amb desgana per l'escala. Marta sent com arriba i somriu amb malícia mentre obri les cuixes cap a la porta mostrant el regal que li ha preparat al seu mandrós assalariat i amant.

Seu amb desgana al seu costat mirant-la fixament amb els ulls ben oberts, com una òliba. No diu res. No parla, pensa Sabela. O potser no té res a dir. Obri la boca i s'engul l'aire amb avidesa. Gemega. Es mor, pensa Rafel. Es morirà, es diu. Nota com la cama li tremola d'una manera incontrolada. La dona respira ara pausadament, com si pensés els moviments que ha de fer, i sospira mentre pensa: Estic a soles, passant els darrers moments de la meua vida en companyia d'un amigueta del meu net que no diu res. A soles. Abandonada per la família. Encara que no sé de què em queixe. Em vaig casar amb Mondiu viudo i el Miquel és fill del seu primer matrimoni. Mai no m'ha perdonat que em casara amb son pare. Amb el penjollós del Mondiu. Una ruïna d'home. Un cos acabat, consumit per nits de xala i putes. Es va casar amb mi per presumir, com qui compra un objecte valuós que només treu per mostrar-lo, per donar enveja. Allí em tenia el cabró. Cabró, sí, banyut. I no em penedisc de res. És de l'única cosa de la qual no tinc remordiments. D'haver-lo fet un cornut. Tus. Un accés de tos convulsiona els seus més de cent quilos d'humanitat. No pot respirar. Rafel bota de la cadira. La por l'ha deixat petrificat. Es queda quiet, sense saber el que ha de fer. Ella tus de nou i li diu: --Rafelet, fill, dóna'm un mocador, vols? Els hi trobaràs en la còmoda. Busca als calaixos.

Torna les sobres i tanca el calaix.

-Bona partida, Miquel -li diu un client-

Roquet i Segarra semblen uns xicots de vint anys. Miquel somriu. El negoci va bé, pensa. L'he tornat a tirar endavant. Bona ens la va jugar el pare, es diu. Només ens va deixar deutes. Tot s'ho va gastar en dones, xales i cartes. Fins i tot la casa gran vam perdre. Vam haver de venir a viure al pis del trinquet. Ni prou habitacions per a tots teníem. Només ens va deixar deutes. I una viuda. Una viuda per atendre, per alimentar, per suportar. Però jo he salvat el trinquet. I torna a somriure mentre pensa amb Marta, la seua dona, que arregla les caixes de

cervesa a la cambreta, en companyia de Mohamet. I mentre neteja el taulell, rossega una oliva que ha agafat d'un dels plats del taulell.

Li ha mostrat el regal i el moro ha enfollit. S'ha llançat entre les seues cuixes disposat a pecar. A pecar per partida doble. Ella ho sap, i això l'excita. Sap que el Mohamet té prohibida la carn de porc i les dones casades, però també sap que no pot resistir-se a les temptacions. I per això el provoca. I l'obliga a què la seua boca s'atipe de pernil i de sexe. Marta gemega i mou el cul sense parar però no deixa de tallar llesques de pernil que posa entre els llavis mullats del seu sexe. I el moro s'atipa de pernil prohibit i de dona prohibida utilitzant, sense descans, llavis, dents i llengua. Déu em perdone, pensa, mentre lleva una de les caixes d'ampolles i agarra les natges dures i rodones de la dona amb força, per tal de treballar millor. De sobte, ella l'agafa pels cabells i li aparta el cap. Li sembla haver sentit que el calaix de la caixa del casino s'ha tancat i que el seu home està a baix, on comença l'estreta escala que puja a la cambreta, escoltant.

Els calaixos de la còmoda. A Rafel li ha fet un salt el cor en escoltar la frase. En un d'eixos calaixos, pensa, estan amagades les fotografies del iaio de Lluïset. Aquelles fotos descolorides pel temps que els dos van veure una vegada d'amagat, aprofitant que no hi havia ningú a la casa.

-A quin calaix estan els mocadors? -li pregunta a la senyora Sabela.

I desitja que li conteste que estan en el calaix gran de dalt. Allí, a l'esquerra, sota una arqueta, dissimulades entre un maremàgnun de monedes antigues, cartes,

botons, quincalla i d'altres objectes impensats, estan les fotos. I recorda aquelles imatges luxurioses: els cossos nus amuntegats voluptuosament formant composicions obscenes, atrevides. Estan, ell ho sap, allí, a la còmoda, al calaix gran de dalt.

A dalt i a baix. A munt i avall. Així ha anat sempre la meua (que Al·là em perdone) maleïda vida, pensa el Mohamet, mentre observa el rostre preocupat de la Marta des d'una insòlita perspectiva: amorrat en el seu entrecuix, des d'on veu la cara de la dona enquadrada entre els seus pits rodonets i harmoniosos. Inquiet pel seu gest d'intranquil·litat no pot deixar de recordar la seua mala sort. Així el van sorprendre en la seua ciutat natal, entre les cames de la dona d'un tractant de bestiar que va tornar a casa quan no devia. Aquell cornut no havia encetat el llarg viatge de negocis que havia anunciat, i ell, amenaçat de mort, va haver de fer-ne un altre cap a l'exili. Un viatge que no sabia quan acabaria.

-Què feu ací dalt? Ja acabeu? -pregunta el Miquel a punt de pujar l'escala.

-Encara ens queda una miqueta de faena -contesta Marta mentre corre al finestró de la cambreta que dóna al bar i detura el seu home amb un gest imperiós.

-I tu què, per què no aprofites que la gent està mirant la partida per arreglar el taulell, que el tens fet una pena? Mira allí baix, quin desastre de caixes i ampolles.

La dona treu el cap i un braç per l'estreta obertura i fa que el seu home comence a amuntegar caixes i a llençar ampolles buides a la bossa del fem. Porta les

bragues al garró i allò encén encara més al moro que se li apropa pel darrere i comença a grapejar-li els pits per baix de la camisa mentre es refrega contra ella sense parar.

Es va apropar. Va venir cap a nosaltres mirant d'aquella manera tan torbadora. Va estirar la mà i, amb els dits, va començar a recórrer els regalims de suor que ens corrien pel cos. Ho feia a poc a poc, amb suavitat, com si recorreguera un territori desconegut i anara temptejant el terreny. Com si estigués descobrint una nova terra. El clam dels seus partidaris els fa tornar a la realitat. La volea del Roquet s'ha quedat curta i el punter blau, a bot de braç, ha encalat la pilota apuntant-se el quinze. Això, pensa Segarra, no ens haguera passat fa uns anys.

Als anys quaranta va arribar a ser el trinquet més important de tota la comarca. Mon pare organitzava partides amb els millors jugadors del moment. Era un prestigi arribar a jugar en el trinquet de Mondiu, es donaven bufetades per fer-ho. L'apartat del trinquet era famós. Allí es muntaven unes timbes impressionants. Els jocs d'atzar estaven prohibits però a ca Mondiu es podia jugar sense cap problema. Perquè allí sols entraven els que manaven: falangistes i canonges, botiguers i exportadors de taronja, militars i estraperlistes. El milloret de cada casa. La mateixa gent que havia prohibit el joc, guanyava i perdia fortunes cada nit a l'apartat. A més, mon pare els portava dones. Coneixia la Roja, i la Roja coneixia totes les putes de València. Què s'haurà fet de la Roja?, es pregunta el Miquel mentre deixa que la seua dona li controle la faena des de

dalt del finestró de la cambreta amb aquella cara transfigurada i estranya que hi posa quan li mana alguna cosa.

Estirant la seua immensa humanitat sobre el llit, Sabela, la Bellesa, recorda. Em deien la Bellesa, rememora. Perquè era la més bella de totes les dones del poble. Per això em va elegir a mi per a casar-se. Em va triar com qui compra un moble especial, una joia cara o una casa elegant. Per a presumir. Perquè jo era per a ell això: un objecte de luxe. Té la sensació que s'eixirà del cos, de què d'un moment a un altre es posarà a flotar com un globus. S'angoixa. Observa a Rafel parat davant del calaix obert de la còmoda. No troba els mocadors, pensa. No troba res i no diu res. Torna a tossir. El vaig enganyar amb tots els que hi vaig poder. Amb tots menys amb els seus amics, els que manaven. Eixos sols podien mirar-me i desitjar-me en secret. Però els altres em van posseir tots. Perquè jo era la Bellesa de tots. La Bellesa del poble. Ja m'ho va dir el mantenidor quan em van proclamar la reina de les festes tot just un any abans de casar-me amb Mondiu.

La partida és una festa. La gent no deixa de cridar al trinquet. Roquet i Segarra, els dos veterans, estan fent suar de valent la jove parella dels blaus. Després de tornar una pilota enverinada, que li ha arribat pegada a la paret, Segarra es bufa els dits adolorits. S'ha pegat una bona raspada en jugar-la. Els dits, recorda. Uns dits exploradors de paratges desconeguts. Uns dits que recorrien els accidents més amagats del seu cos, que pujaven i baixaven pels turons del seu pit, que es perdien pels boscos espessos del seu entrecreix, que navegaven rius de suor. Va ser en aquell moment, recorda, quan de sobte, Roquet va començar a despullar-la, a descordar-li la brusa. Ho feia lentament,

com si gaudira a cada trau que deixava lliure. A dos de trenta! La veu del marxador el distreu momentàniament dels seus pensaments. I jo em vaig apropar a ells disposat a ferir. Com ara. I es prepara la pilota per a ferir de nou.

Em vaig sentir ferida quan els meus pares van acceptar el casament. Vaig passar moltes nits plorant. Sort que vaig fer cas dels consells de la meua veïna, la Roja.

-No et preocupes -em va dir- sols és un vell impotent, i t'ho dic jo que sé del que parle.

I ja ho crec que ho sabia. La Roja era la *madame* que li proporcionava les putes al Mondiu.

-No et farà cap cosa, sols et vol per presumir, casat amb ell i després et busques la vida amb tots els que pugues, jo t'aconsellaré.

Amb tots? -li vaig preguntar-.

-I per què no? -em va dir-.

-I per què no? -vaig pensar. Jo sóc la Bellesa de tots, ja m'ho va dir el mantenidor de la meua gala de presentació com a reina de les festes. Ho recorde com si fóra hui. Jo portava un vestit llarg i ample, amb molta caiguda, que em tapava fins als peus. Allí estava asseguda en aquella trona al pavelló municipal, en aquell escenari tot ple de cortines de vellut roges, banderoles i garlandes. Les dames de la cort d'honor seien un graó més avall que jo.

-Ets la flor més apreciada del jardí més preciós -clamava amb força el mantenidor.

-La flor que ens representa. La flor de tots.

I sí, tenia raó. Aquell dia vaig començar a ser de tots. La trona on seia estava pegada als cortinatges. El meu vestit la cobria tota, com un ornament més. Vaig notar un moviment a sota, baix del seient. Algú havia entrat pel meu darrere, per davall de les cortines i s'havia amagat dins dels amples faldons que vestia. I amb molta cura començava a llevar-me les bragues.

M'he passat la vida volant com un abellot al voltant de les dones, pensa el Mohamet. I he tingut la desgràcia de caure sempre en mans de les quals ja estaven casades. I com que no tinc sentit de la mesura, ni en el menjar ni en cardar, així he acabat: En terra d'infidels atipant-me (Al·là tinga misericòrdia de mi) de carn prohibida. I mentre palpa les cuixes de la Marta, recorda, no sap ben bé el perquè, quan ell i el seu amic Omar, en una altra ciutat cristiana el nom de la qual ja ha oblidat, van furtar dos pernills d'un magatzem de queviures, i preocupats per si la fam els feia trencar el precepte alcorànic, van anar a demanar-li consell a un altre emigrant musulmà amb fama de savi i religiós.

-Digues-nos, hi ha alguna part del porc que puguem menjar? -li van preguntar.

-Dels peus en avall el que vulgueu -els va contestar sorneguer.

Així que, tal com havíem vist que feien els cristians, els van penjar dels peus al sostre i se'ls van acabar en un tres i no res. I mentre pensa en aquell animal del qual, com els homes, tot s'aprofita, acaba de llevar-li les bragues a la seua amant. I en fer-ho, descobreix als seus peus unes terrines plenes d'aquella mena de mantega roja feta de la carn triturada del porc que els cristians anomenen sobressada.

La Roja, va recordar el Miquel amb melangia. Va ser la primera dona que es va baixar les bragues al meu davant. Els meus amics i jo, encara adolescents anàvem moltes vegades on el Quimet, aquell home estrany que treballava al cinema d'estiu, i vivia en una cambra amagada baix del seu galliner. Després d'una sessió de cinema amb Nodo i programa doble, acompanyada d'entrepans de truita i llimonades, baixàvem tots plegats a cal Quimet. Allí la Roja, per cinc duros, es despullava i ens mostrava el seu cos solcat de pigues. Centenars de pigues que omplien, com illes diminutes, l'oceà immens de la seua pell. Allí deixava que li tocàrem, com li deia?, la flor. Després ens ensenyava a masturbar-nos amb una gràcia impagable. Amb tanta gràcia com la Marta, que sense deixar de mirar per la finestra i de parlar-li al seu marit, ha agafat amb la mà que té oculta el membre del Mohamet i el mou, amunt i avall, amb un moviment rítmic mentre aquest li palpa el cos sense parar: Els pits, les natges, les cuixes, l'entrecoix. I ara que fa?, es pregunta la Marta quan mirant-lo de reüll, descobreix que el moro ha agarrat una terrina de sobrassada i ha començat a untar-se el dit amb fruïció.

Quan el mantenidor em va assenyalar amb el seu dit índex mentre glossava el color de la meua pell, jo vaig notar un altre dit índex que intentava entrar on no devia. Vaig estar a punt de cridar, i encara no sé per què no ho vaig fer. Potser perquè el desconegut que s'amagava sota la meua roba va separar les meues cuixes i va començar a besar-me allí on jo no esperava. Al principi vaig fer pressió amb les cuixes contra les seues galtes, però després, a poc a poc, a mesura que la seua llengua anava despertant els llavis endormiscats del meu sexe, vaig anar deixant-me anar, relaxant-me, gaudint. Així va ser com La Bellesa va començar a repartir la seua bellesa entre tots. Tal com li ho recomanava el mantenidor.

Reparteix bé les caixes, que no s'amunteguen -li crida la Marta al Miquel de la finestra estant mentre Mohamet li clava el dit en el forat del cul untant-li'l ben untat de sobressada-.

-Què fas? -diu la Marta.

-El que estàs dient-me, què passa ara? -protesta el Miquel des del taulell.

-El dit, espai amb el dit -renega la dona.

-Què li passa al meu dit? -pregunta sorprés Miquel.

-No. Vull dir, sí -li diu la seua dona-, vés espai que quasi te'l xafes amb una caixa. Ara, ara.

Ara què? -diu ell.

-Ara va bé -contesta ella remenant el cul i compassant-lo al ritme del dit del moro-. I el Miquel alça els muscles i torna a ordenar ampolles buides mentre pensa en els seus temps de joiosa adolescència i en el cos pigat de la Roja.

Gloriosa i joiosa joventut -cridava el mantenidor. -Tu ets una privilegiada, li deia, gaudeix de la teua bellesa!-. Li ho deia a ella, que se'l mirava amb un gest de complaença mentre es mossegava els llavis. El públic pensava que ho feia per no plorar per l'emoció que em produïen aquelles paraules. No sabien que ho feia per no gemegar de gust. Els llavis que besaven els meus llavis secrets, la llengua que passava amunt i avall pel damunt del meu botonet del plaer, la boca que xuclava i s'atipava del suc que segregava sense parar el meu sexe, estaven tornant-me boja. Vaig començar a respirar amb rapidesa, a acalorar-me. Notava

la meua cara encesa. Entre un crit i un sospir perllongat em van sortir de l'ànima i vaig perdre el coneixement. La Bellesa ha perdut el sentit, vaig sentir que cridava algú, i em vaig abandonar plaentment en la dolça foscor que m'envoltava.

L'habitació està fosca, més fosca que abans, que fa uns instants. Observa la boirosa figura del Rafel davant la còmoda. Nota el soroll de la seua respiració. Pensa que podria palpar-la, com si fos sòlida, com si s'hagués convertit en un objecte compacte. Arriba, llunyana, la remor del trinquet. El públic aclama algú amb ganes. Hui hi ha partida, pensa. Els records li venen al cap a borbollons, com si tingueren pressa per arribar, com si no els quedara temps per ser memorats. Recorda l'ovació amb què els assistents a la seua proclamació com a reina la van rebre quan va recuperar el coneixement. Una de les dames la ventava amb un ventall, el mantenidor aplaudia com un boig. La gent va començar a posar-se en peu fent el mateix. Algú va treure un mocador i va començar a agitar-lo. En un tres i no res tot el món feia el mateix. Em vaig adonar que un desconegut, al fons de la sala, voltava en l'aire unes bragues, les bragues de seda que feia uns instants havien cenyit el meu cos. Vaig començar a aplaudir. El públic pensava que els agràia el seu comportament cap a mi, però no, jo no aplaudia per això, sols jo sabia a qui li dedicava els meus aplaudiments. Al primer que em va fer embogir de plaer i que mai no he sabut qui ha sigut. Així va ser com la Bellesa va començar a ser de tots. Després em vaig casar amb el Mondiu, i vaig seguir, sense pensar-m'ho, les recomanacions de la Roja. Primer van caure els jugadors de pilota. El meu home creia que era el prestigi del trinquet el que els atreia. Tothom vol jugar per Mondiu, presumia. Però no era per això, ni pensar-ho. Ells sabien que quan acabaven les partides, per una porta entraven per a cobrar el contracte i per l'altra a veure a la Bellesa. Jo era el premi que ells desitjaven, el motiu per què es barallaven per jugar al trinquet de Mondiu.

Jugàvem un joc prohibit. Li vam treure la brusa i el sostenidor i vam deixar lliures dos pits durs i ben formats coronats per uns mugrons fermes i erectes. Les mans de Segarra acaraven les seues rotundes natges. Vam alliberar el cos de la Bellesa de tot allò (després de la brusa, la falda i les calces) que l'amagava de la nostra mirada. El vam deixar nu. Tan nu com els nostres. La seua llengua va començar a recórrer els mateixos paratges que abans havien recorregut els seus dits. Es va apropar al meu baix ventre i es va passejar per engonal, pels testicles, per tot el meu membre. Arran de pell. Arran de corda. Vaig posar la pilota en el lloc just, amb tota la força que em donaven els meus pensaments.

-Roquet, desperta -em va dir el Segarra-, sols ens porten un punt d'avantatge.

M'adone que estic jugant amb la pilota abans de ferir, La sospese, em concentre en ella. Com en un somni. Va ser com un somni, em dic a mi mateix. La vam despullar. Les meues mans jugaven amb els seus pits, amb els seus mugrons turgents. La boca de Segarra passejava pel seu coll, per la seua esquena, per les seues natges, fins a arribar, a la fi, als llavis mullats del seu sexe.

Ha tret el dit untat de sobressada i ha començat a palpar-li la seua vulva mullada. Li ha llevat el membre erecte, formidable, de les mans i ha començat a clavar-li'l per forat ben engreixat del seu cul.

-No tan de pressa -crida ella-, a poc a poc.

-A poc a poc? -remuga el Miquel-, sempre donant pressa i ara vols que treballe a poc a poc. Deixa d'ordenar ampolles i mira a la seua dona que l'observa des del finestró tot just al damunt d'ell.

-Així, així, diu ella.

-Així no acabaré mai -li contesta el Miquel mentre aparta un parell de caixes buides amb desgana.

- Al fons, fins al fons -gemega la Marta.

-Al fons? -es pregunta el seu home-, què passa en el fons?, i descobreix en la part més amagada sota el taulell una caixeta de fusta que no sap ni el temps que fa que està allí abandonada. La treu tot encuriosit mentre a dalt, tot just al seu damunt, Mohamet ha començat a cavalcar una egua enfurida que quasi no pot controlar.

El Mondiu volia controlar-me, i jo li deixava fer, li deixava pensar que em tenia tota controlada. Havia d'aconseguir portar a bon terme allò que m'havia aconsellat la Roja. Tothom havia de saber el que passava menys ell. Almenys de moment. Ja podia mostrar-me en festes i recepcions. Ja podia presumir de dona. Perquè així feia el ridícul. Perquè ell no se n'adonava que jo era de tots. De tots menys d'ell, que no podia fer-me res per la seua impotència crònica, i dels seus amics. De tots, menys de tots aquells que representaven el poder en el poble. Tan sols vaig fer una excepció amb aquell maleït rector. I sols va ser per venjar la Roja. Havia de fer-li pagar tot el que els va fer a ella i al Quimet. Així que em vaig venjar d'ell amb les meues pròpies mans.

Va allargar les mans i va agafar l'arqueta. I si no estan?, va pensar. El dubte li va venir de sobte. Es va voltar i va mirar la senyora Sabela. Té la mirada perduda. S'haurà mort?, es va preguntar el Rafel. El pànic va fer que se li

esborronés tot el cos. Si ja no viu, potser se'ns aparega la mort, i joestic ací dins, en la mateixa habitació i en pecat mortal. Se m'endurà amb ella a l'infern. Durant uns instants està a punt d'escapar a córrer. Un gemec de la malalta el fa sobresaltar. Deixa escapar, a poc a poc, l'aire que la paor li ha fet retenir i aparta, molt espaiet, l'arqueta. Ací estan, es diu. Comprova, decebut, que les fotos estan posades de cul. Ha de treure-les del calaix si vol mirar-les. Dubta. No s'atreveix ni a tocar-les. El remordiment l'assalta abans de pecar. Li venen al cap les paraules del pare Llúcia, el seu conseller espiritual: "La resistència a la temptació és, estimats meus, la més valuosa demostració que podem donar de la força de la nostra fe, la millor gimnàstica per reforçar la puresa de la nostra ànima". Resistència, es repeteix unes quantes vegades. Dubta. No gosa tocar les fotografies. Està a punt de tancar el calaix però no ho fa. I si faig un soroll sospitós i la senyora Sabela s'adona del que estic fent?, es pregunta. Mira de reüll la malalta. No es mou, pensa. I torna a dubtar.

Va fer dubtar el Quimet de les seues conviccions. Per què me'n recorde ara del Quimet, de la Roja i del rector?, es pregunta la Bellesa. Estic somiant. Enfonsada en el més profund de les seues agonies, Sabela creu que dorm, que té un somni. Els seus ulls, que ja quasi no poden mirar, confonen pensaments i realitat. Ara sols recorda com si somiara. Aquell canonge alt i magre, estava molt ben relacionat amb tota la gentola que passava per l'apartat del trinquet: Feixistes, militars i estraperlistes. Era una de les persones amb més influència de la ciutat. I se les donava de santet. Sempre sermonejant, amenaçant a tothom amb la condemnaió eterna. I amb una colla de beates sempre al darrere. Gentola puta i bagalina.

Gentola bagalina. Quina colla de desperrorrats que formàvem, pensa el Miquel mentre observa el contingut de la caixa plena de pols que ha recuperat de baix del taulell. Quants anys portarà ací?, es pregunta. I rememora els seus anys d'adolescència i tota la colla d'amics que tenia. El Quelo i l'Orenguet, que no sé per què li deien Orenguet si era alt i quadrat com un campanar. I l'Enric, un sompo amb molt males idees. Fulleja el missalet i toca el rosari que ha trobat dins la caixa i se'n recorda del que li feren al Blasco, aquell beatet amb ínfules de místic que se les donava de sant. Sempre contant-los els regals que havia rebut de Déu. Com aquell bombó de neula que li va aparéixer un bon dia dins de la seua cartera escolar, i que era sense cap mena de dubte un regal del Nostre Senyor al seu exemplar comportament. Aquell beat desequilibrat va convèncer tota la colla d'amics, no sap com, per anar cada dia, a l'hora de l'esbarjo, a fer un *via-crucis* a genollons i braços en creu, a l'església de l'escola religiosa a la qual assistien.

Assistència espiritual. Volien donar-los assistència espiritual, els van dir. Aquella colla de beates, missatgeres de la rancúnia i el ressentiment, amb una olor de cera que empestava l'aire que les envoltava volien salvar el Quimet i la Roja de la condemnaió eterna. Sabela nota que encara rebota de ràbia quan rememora aquella vella història. Enviades per aquell maleït canonge, com una bandada de voltors, van envoltar els meus dos amics omplint-los d'improperis: "La moral i els bons costums no poden permetre l'escàndol que provoqueu amb el vostre comportament, els cridaven. L'alcohol, la luxúria i els pecats del sexe us portaran de cap a la condemnaió eterna, els deien. Estem disposades a salvar-vos. No us faltarà res, ni roba, ni menjar. Però a canvi, heu de prometre que canviareu de vida. No beureu més, el matrimoni regularà la vostra anòmala relació i haureu d'anar cada dia a missa. Si no feu tot el que us hem dit, ateniu-vos a les conseqüències". I el Quimet i la Roja, atemorits per aquella colla de males pècores van haver d'anar un dia sí i un altre també a l'església. On aquell maleït canonge els torturava amb els seus sermons apocalíptics.

Aquell va ser, per a Blasco, el dia de l'apocalipsi. Vam aprofitar, com sempre, l'hora de l'esplai matinal a l'escola. Miquel recorda com van entrar a l'església i l'Enric li va manar que vigilara que no arribés algú. Ell es va amagar sota l'arc de l'escala del cor. Des d'allí dominava l'església, i a més de no perdre mos de l'espectacle que havien preparat, podia avisar si venia alguna visita inoportuna. L'Enric i l'Orenquet, mentrestant, es van dissimular darrere de l'altar d'una de les capelles. Les cares dels seus amics mostraven un gest d'innocència perversa, com sempre que estaven a punt de fer alguna de les malifetes que s'inventaven. Mentre rememora com va bufar sobre un dels graons de l'escala per seure sense embrutar-se, la veu de la seua dona torna a distreure'l.

-La bufa, no. La bufa, no -li ha pregat la Marta al Mohamet.

Però el moro no ha fet cas dels seus precis i, sense deixar d'investir-la pel darrer ha agarrat una bufa, un botifarró negre com el carbó, i ha començat a introduir-li'l per la vagina. Al Miquel li ha semblat escoltar: -Bufa! Bufa!, i ha preguntat tot intrigat:

-Que bufe, on?

-En la caixa, està plena de pols -li ha contestat la seua dona amb una veu quebrada.

I el Miquel ha bufat, soltant un reneç, sobre la tapa polsosa de la caixa mentre ha tornat a endinsar-se en els seus records d'adolescent.

El record de la Bellesa i la partida ja són una mateixa cosa per a Roquet i Segarra. Els seus pensaments volen pels seus cervells com la pilota pel trinquet. A la taula de massatges, si, ara ho recorde, pensa Roquet. La vam estirar sobre la taula de massatges. Es va posar a quatre potes, d'esquena a mi, i el seu cau es va empassar el meu membre com si res. Jo l'agafava de les natges i deixava que ella, amb el rítmic moviment del seu cul, fera anar a dins i a fora la meua verga. Avant i arrere, avant i arrere, sense parar. I mentre jo mirava. Mirava com la seua àvida boca es tragava fins a la soca el membre del Segarra. Ara que pense, rememora el Segarra, de fet, nosaltres estàvem quiets. Era ella la que s'ho feia tot. Nosaltres estàvem quiets, deixant-la fer, fascinats pels seus compassats moviments. Una cridòria enfollidora els fa retornar a la realitat. El mitger blau ha fallat un colp d'una manera estrepitosa i han igualat la partida a un sol punt del final.

No gosa moure ni un pèl. La imatge tenebrosa del pare Lúcia l'assetja. L'envolta amb la seua negra sotana, revoloteja al seu voltant com un corb cercant carronya mentre la seua veu crida sense parar: "Alerta amb el més formidable enemic de la vostra ànima: la carn". Rafel tremola. Vol tancar el calaix i eixir de l'habitació però no pot. "És la temptació preferida de Satanàs" -li recorda la imatge imaginada del sacerdot-. "Un sol pensament, li diu, i el desig despertarà en vosaltres amb la força d'un volcà en erupció. Eviteu el pensament i evitareu el pecat terrible de la masturbació". I el Rafel, que no havia pensat en això, comença a donar-li voltes a allò que el rector li recorda des del fons del seu cervell i nota com el seu membre comença a posar-se en erecció.

Orengo s'havia descordat els pantalons i mostrava, entre somriures, el seu monstruós artefacte. La seua cara plena d'abscessos i el color rosat de la seua pell li donaven una sensació de salut, de vigor, de força. Que es veia confirmada pel membre gegantí que sacsejava sense parar a dues mans. El Miquel està a punt d'esclatar a riure quan recorda aquella insòlita escena a l'església del seu col·legi. L'Orenguet, l'Enric i ell envoltats de penombres, acompanyats per la sensació de pau que envoltava l'ampla nau central i les capelles laterals, per aquell silenci que ho omplia tot i que de sobte, va ser trencat pel soroll de la porta que es va obrir i per la que van entrar el Blasco i el Quelo, tots dos caminats a genollons amb els braços en creu i amb el semblant transfigurat per un atac de misticisme. La veritat és que el poca-solta de Quelo havia de fer un gran esforç per dominar les seues rialles. No li havia costat gens ni mica convèncer al Blasco d'aprofitar l'hora de l'esplai per fer un *via crucis* a l'església. La seua cara de seminarista reprimat era la idònia perquè es fiessen d'ell en un cas com aquell. Ai, el Blasco –pensa-. Al Miquel li fa pena, fins i tot ara, en recordar vells temps, la patètica figura d'aquell xerreta malaltís, llepaculs i delator, que aquell dia anava a pagar-les totes juntes. A purgar una bona penitència per tot el que els havia fet a ells i a altres companys d'escola.

Em vaig venjar d'aquell canonge reprimat per partida doble, recorda amb orgull la Bellesa. No sap com, però va convèncer la Roja i el Quimet per anar amb ells a missa. Van arribar abans d'hora. Avorrits d'esperar el començament de la cerimònia, es van perdre per l'edifici. Aquell ambient, estar en un lloc buit esperant que comence alguna cosa -ens va dir el Quimet- li recordava el cinema on treballava, quan esperava assegut en una de les cadires de la platea solitària, abans que començara la funció, que entrara el públic. Tafanejant per l'església, van trobar una porta dissimulada al darrere d'una de les capelles laterals i la van obrir. Una escala estreta, de graons desmesurats, els va portar al cor. No hi havia ningú. Des d'allí, tapats per una discreta gelosia, podien veure tota l'església sense que ningú els veiés a ells. A poc a poc, els bancs de la nau central van

anar omplint-se de gent. Sobretot beates. Aquella colla que havia espantat, amb els seus retrets, els meus benvolguts amics. Al cap d'una estona va entrar l'oficiant acompanyat de dos acòlits. La cerimònia anava a començar. La seua i la nostra. Perquè nosaltres anàvem a oficiar la nostra pròpia cerimònia. Una celebració que se m'havia acudit de sobte, només entrar en el cor.

Sobtadament es decideix. Agafa les fotografies i les treu del calaix. Durant uns instants, que a ell li semblen una eternitat, es queda quiet, de peus, prement-se les contra el pit amb totes les seues forces. Mira de reüll la moribunda. No es mou. Millor, pensa. Seu a terra recolzant-se en la còmoda fora de les mirades de la dona. Mira la primera foto. Les imatges se li queden en la retina com gravades a cisell. Una dona es traga el cap d'una verga immensa. Només es veu la verga i el rostre de la dona que xucla el gland. Mira la segona fotografia. Un home li mossega els pits a una dona mentre és masturbat per una altra que té al costat. A poc a poc, encisat per aquelles imatges s'oblida del pare Llúcia, s'oblida de la senyora Sabela, s'oblida de tot.

La Marta es perd, s'abandona. La poca resistència que li oferia al moro ha acabat. Continua traient el cap i un dels seus braços pel finestró de la cambreta perquè la veja el seu home i no sospite res. Amb l'altre braç acarona els cabells de Mohamet. El moro continua envestint-la pel darrere. El seu membre ha pres el color de la sobrassada, com si es dessagnés junt el cul de la seua amant. Amb una mà li palpa els pits i amb l'altra li clava la bufa, negra i immensa, per la

vagina rosa i mullada. Del porc tot s'aprofita, pensa la Marta i riu. De sobte comença a riure sense parar, sense poder aguantar-se.

En què estaria pensant el Blasco, es pregunta el Miquel mentre regira els objectes que amaga la caixa. Imaginaria que anava a aparéixer-li Déu? O estaria inventant-se algun miracle per poder contar-nos-el després? Com el del bombó de neula. Aquell bombó que va trobar un dia al fons de la seua cartera en tornar a casa després d'un dia de bones accions? En què pensaria quan va passar pel davant de la capella on s'amagaven l'Orengo i l'Enric. No ho sé. Però el que no s'esperava, de segur, era escoltar com una veu misteriosa, que arribava qui sap d'on, començava a cridar-lo.

El rector cridava de l'altar estant, recorda la senyora Sabela. Cridava en llatí, perquè aquell home no pregava, no deia les oracions, les cridava amb la seua veu aguda i desagradable. *Confiteor Deo omnipotenti beatæ Mariæ semper virginis...* I mentre ell cridava jo vaig passar a l'acció. Estava asseguda entre els meus dos amics. Durant una bona estona havia estat mirant el Quimet, amb aquella mirada que jo sabia fer, que jo sabia que tornava bojos els homes. Després havia posat el meu braç sobre els seus muscles i havia recolzat el cap sobre el seu cos. Ell em va agafar de la barbeta i em va besar. Primer suaument, després amb passió, clavant la seua llengua dins de la meua boca. La Roja va començar a posar-se calenta. La seua mà va caure sobre la meua cuixa i va començar a acariciar-me. Vaig començar a besar-la a ella també. No sé com em vaig atrevir. Mai havia besat una dona. Ella no em va semblar que s'estranyés molt perquè me'ls va tornar com si hagués estat besant dones tota la vida. La mà del Quimet es va ajuntar a la de la Roja. Vaig obrir les meues cuixes i van

començar a palpar-me la vulva. Tenia els llavis mullats i oberts. Notava com la Roja em clavava el dit índex ben endins mentre Quimet m'acaronava el botonet. Jo els besava. Ara a un, ara a l'altra. Sense parar. Cada vegada més calenta. A baix, s'escoltava la veu del canonge cridant: *Lectio epistolae...*

El marxador s'ha quedat amb la veu ronca de tant de cridar. Roquet i Segarra juguen d'una manera conjuntada. Són dos, però tenen tanta coordinació entre ells, que semblen formar part d'un sol cos. Els espectadors estan trencant-se les mans de tant d'aplaudir. Feia anys que no veien una partida com aquella, tan plena d'emocions. També amb ella formàvem una parella perfecta, ens enteníem amb els ulls tancats. Ara era el Segarra qui la muntava mentre jo devorava els seus pits. Uns pits durs, grans, amb uns mugrons erectes que jo xuclava i xuclava sense parar. Ella va començar a mossegar-me el coll, a clavar-me la llengua dins l'orella. I tots tres gemegàvem de gust. Cada vegada més fort. Cada vegada amb més ganes.

Rebentaré la bufa, pensa la Marta. I cridaré i el meu home se n'adonarà que ací passa alguna cosa estranya. I es descobrirà l'embotit. I en pensar açò li torna a entrar el riure. Un riure nerviós i convulsiu. I crida. No pot evitar-ho i crida.

-Què passa? -li pregunta el Miquel des de baix.

-No res -li contesta la dona-. El Mohamet que m'ha tirat una caixa en el peu. I tu que fas, estàs per la faena, o què?

I el Miquel es volta remugant, i tant que estic per la faena, pensa, i ella torna a cridar i l'home diu:

-Espai Mohamet, que me la desgraciaràs.

I a ella li torna a entrar el riure de nou.

Encara em farte de riure quan recorde el que va passar tot seguit, pensa el Miquel. Quan l'Enric es va posar a cridar des de la capella: Blascooo! Blascooo!, imitant una veu fosca i misteriosa. El Blasco va deixar d'anar a genollons. Va frenar en sec eixint de sobte del seu accés místic i va mirar amb por al seu voltant.

-Quelo, has escoltat? -va preguntar espantat.

-El què? -li va contestar aquell posant una cara de pal increïble.

-Blascooo! Blascooo!

-Atén, ho has sentit ara?

-Jo no sent res -li va dir el nostre amic fent un gran esforç per no riure.

L'Enric insistia en la crida. El Blasco es va apropar a la capella.

-Ix d'allí, que no ho sents? -va tornar a preguntar-li al Quelo.

-Jo no sent res, de què parles? -es va queixar aquest.

-Estàs sord? És una veu que baixa del cel, que no l'escoltes?

-Una veu? I què diu?

-Blascooo! Blascooo!

-Tu estàs boig, jo no escolte cap cosa.

I de sobte, el Blasco tremolós i inquiet es va transfigurar. Clar que el Quelo no escolta la veu, degué pensar. És Déu que està cridant-me. A mi. Per això sols jo l'escolte. I va tornar a caure de genolls i atret per la veu que eixia de la capella, amb el semblant creuat per un somriure estúpid, pel somriure superb de qui es creu elegit per Déu es va apropar al tabernacle.

-Apropaaat, vineee, -cridava l'Enric-. Rebràs el premi a la teuaaa pietaaat!

I el Blasco, braços en creu, s'apropava tot decidit a l'interior de la capella...

Estan estirats sobre un matalàs, ben a prop els uns dels altres. Un matalàs tirat en terra. Rafel mira una nova fotografia. Somriu. La figura del pare Llúcia ha deixat de torturar-lo, ja no se'n recorda d'ell ni dels seus sermons. Ha oblidat l'amenaça de l'infern, dels dimonis que furguen els condemnats mentre es diuen els uns als altres: "pega, desfés, ofega, assassina!" Nota que té una erecció fortíssima. Una de les dones de la foto mostra els seus pits. Uns pits que sosté amb les seues mans. Uns pits grandíssims. Com síndries, pensa el Rafel. Amb els mugrons envoltats d'una gran aureola. Morats, pensa. I per què morats?, es pregunta. No puc saber-ho, la fotografia és en blanc i negre. Però s'ho imagina. Porta lligues. Unes lligues adornades amb una mena de flors i mitges, unes mitges negres. Un home nu, agenollat al seu davant, li xucla el sexe. I la senyora Sabela, pensa mentre mira la malalta tot tement que el sorprenga amb les fotos en la mà, Què fa?

El Quimet i la Roja han alliberat els pits de la Bellesa. Li's xuclen. Cadascú li dedica tota la seua atenció a un d'ells. Sabela li ha descordat la bragueta a Quimet i li acarona el membre. *Initium sancti evangeli...* diu el rector a baix. La roja comença a despullar-se, a mostrar el su cos cobert de pigues. Quimet recorre el seu cos pam a pam, sense deixar un centímetre de pell sense tocar. Mentrestant, Sabela li xucla la verga lentament, com si llepara un dolç deliciós. La veu del canonge ressona amb força. Ha començat a predicar, ha de soltar el seu discurs amenaçador, terrible, apocalíptic. Quimet s'estira en terra i la Roja es munta al seu damunt després d'introduir-se el seu membre en la vagina. La veu del rector anuncia mil i una desgràcies. Mentrestant, Sabela seu sobre la boca de Quimet i deixa que aquest s'atipe de sexe. La Bellesa s'adona que estan follant-se amb fúria, però que no fan cap so, no gemeguen, no criden, encara que se senten morir de plaer. I es diu que això no li ha passat mai i que és una cosa ben estranya.

-Una partida ben estranya -diu algú entre el públic.

-D'on trauran les forces els dos veterans? -es pregunta un altre espectador.

Ningú no sap que són els seus pensaments els que els fan jugar així, que són les imatges de la Bellesa en les seues mans les que els motiven. I és així que, mentre espera la ferida dels contraris, Roquet fa memòria i es veu, de bell nou en peus al mig del vestidor, posseint a Sabela, clavant-li el seu membre fins al final mentre li mossega els mugrons amb força. Li's mossega perquè ella li ho demana, li ho exigeix. Li ho diu mentre besa a Segarra que li l'ha clavada pel cul. Estan posseint-la els dos alhora, cadascú per una part. I ella gemega de plaer, sense parar, gemega i demana més. Com el públic. Que els exigeix un darrer esforç per guanyar la partida.

Crida, pensa Sabela mentre escolta el sermó del rector. Pots cridar tot el que vulgues, però al final perdràs la partida. S'adona que està xuclant-li el sexe a la

Roja i se sorprén. És la primera vegada que fa això amb una dona i no li desagrada. Deixa anar la llengua amb deler. Li agrada el sabor i la textura del sexe femení. La Roja està treballant-li el cau amb la mateixa dedicació amb la qual ella s'ocupa del seu. El Quimet, mentrestant, les posseeix, alternativament, pel darrere. Ha arribat l'ofertori. La cerimònia del vi i de l'aigua. *Per omnia secula seculorum*. Ja estan tots preparats per rebre l'august visitant. Quimet ha de multiplicar-se per muntar les dues egües salvatges que li demanen els seus serveis. Sona una campana cridant a la comunió dels fidels i els tres amants combreguen cada vegada amb més ganes. Més units. D'una manera més furiosa.

Va ser un dia de riures i fúria. D'una broma venjativa i, per què no, furiosa. Miquel s'ha quedat com encantat fent memòria de la malifeta que li van fer al Blasco. Perquè quan el beatet es va quedar tot just davant l'altar que amagava Orengo, aquest, que ja portava una bona estona masturbant-se, li va donar el regal que aquest, transportat per la seràfica melodia que el cridava, esperava rebre de Déu: una lletada immensa sorgida de la descomunal verga del nostre amic. L'Orenguet va dirigir amb mans mestres la seua ejaculació. El seu líquid seminal va inundar tota la capella. Al Blasco li queien, nova versió del manà bíblic, gotes per tot arreu. Fins als bancs de la nau central de l'església va arribar la lleterada. Després, recorda el Miquel entre riures, van eixir tots corrents comes a cul, baixant els graons de dos en dos, fins a arribar al pati, on es van mesclar amb la resta de l'alumnat per tal d'amagar la seua malifeta.

No sabia com acabar la nostra malifeta, rememora Sabela. Quan vaig veure en un racó un munt de ciris, ho vaig saber. A baix ja anaven pel *pater noster*, així que no vaig perdre més temps. Vaig introduir-li un ciri pel cul al Quimet i, mentre li'l treballava, el meu amic es va córrer en la boca de la Roja. Li vaig dir que no es tragara la llet i que la passara a la meua boca. Mentre la intercanviàvem, el Quimet ens va clavar un ciri a cadascuna en la vagina. Ens vam deixar anar mentre escoltàvem el *dominus voviscum*. Ens vam córrer com mai. Envoltades de l'olor de cera de les beates que havien martiritzat els meus companys. I mentre em corria una i una altra vegada, vaig tenir la revelació: ja sabia com rematar la nostra cerimònia. Quimet es va tornar a posar un ciri al cul i nosaltres dues, un en el cul i un altre en la vagina. Els vam encendre. I anant de genolls, el cap en terra i de recules, ens vam apropar a la barana del cor tot just quan el canonge alçant la vista deia als fidels allò de "*ite, missa est*". Es va quedar de pedra davant d'aquella aparició. De sobte es va posar a cridar com si estigués posseït pel dimoni:

Vine!, apropat! vine a miiii!, el premi, vull rebre el premiii! -i va caure a terra en rodó.

Nosaltres vam aprofitar l'aldarull que es va organitzar per escapar de l'església. I és curiós, però el Rector no li va contar a ningú el que va veure al cor de l'església. Ni aquell dia, quan va recobrar el coneixement, ni cap altre. Crec que va pensar que era víctima d'una al·lucinació. El Quimet i la Roja se'n van anar l'endemà de la ciutat sense acomiadar-se de ningú. No els vaig tornar a veure mai més.

Potser no les torne a veure mai més. Per què no he d'aprofitar-me'n ara que puc? I el Rafelet continua mirant les fotografies amb un ull posat en elles i un altre en la senyora Sabela i la porta de l'habitació. Quin embolic de cames, natges i sexes hi ha ací?, es pregunta mentre mira amb atenció una altra foto. No ho entenc, pensa mentre li dóna voltes per tal de buscar la posició idònia per mirar-

la. Un cap de dona surt entre dues cames, tot just davant d'una vulva carnosa que es traga una verga immensa. I una mica més avall una altra vulva, mostra la seua impúdica boca, gran i oberta. La dona ho observa tot sense cap expressió d'estranyesa. En què estarà pensant?, es pregunta Rafelet.

No vaig voler pensar més en els meus amics. La seua pèrdua m'entristia i jo havia de fer massa coses encara per a permetre'm el luxe d'estar trista. Vaig seguir entregant-me amb ànima i cos, mai millor dit això del cos, als altres. Durant una bona temporada vaig tenir un costum estrany però que m'excitava d'allò més. El ferrocarril passava tot just per davall de la terrassa de ma casa. Vaig descobrir, de casualitat, que en passar, ja que ho feia molt lentament, per la proximitat d'un pas a nivell urbà, i si algun passatger alçava la vista, com que no tenia cap barana la meua terrassa, podia veure-li-ho tot a qualsevol dona que, vestida amb faldilles, estigués en aqueix precís instant abocada al carrer. Jo mateixa vaig fer la prova deixant-me veure, sense portar bragues, l'endemà del meu descobriment. Pocs dies després, tots els passatgers del tren de migdia sabien a quina banda dels vagons havien de seure si volien contemplar la Bellesa amb tota la seua esplendor. Vestia sempre faldees d'ampla volada i quan s'apropava el comboi, em posava a cantar i ballar fent que s'enlairaren tant com podia. Mostrava les meues cames ben formades, el meu cul ben empinat, de natges fermes i rodones, i la meua vulva ben oberta per l'excitació que aquella situació em causava. El tren de la Bellesa, com tot el món va començar a nomenar-lo, va ser el més sol·licitat pels usuaris de les línies del ferrocarril en aquella època. No volia presumir de dona el Mondiu? No li agradava que tothom em mirara amb enveja? Doncs d'aquella manera ja podia presumir de dona ben mirada, ja ho crec que sí. D'això ja me n'encarregava jo.

Mou la mà sense parar des de fa una estona. No sap com ho ha fet però sabia que acabaria fent-ho. Era de presumir. Rafalet està masturbant-se mentre mira i remira les fotografies. Ací està, es diu amb alegria, la que més m'agrada. Una dona de pits grans està a quatre potes a terra. Un home, que l'agafa de la cintura, la posseeix pel darrere. Mentrestant, ella li xucla el membre a un altre que s'agenolla al seu davant. A cap dels dos homes se li veu el cap. Estan nus. No. Completament nus, no. Un d'ells, el de davant, porta calcetins negres amb lligacames. I calça unes sabates cordades també negres, de punta fina. I no sap per què, això li produeix una forta torbació. Una sensació estranya que fa que augmente el ritme amb què es mou la seua mà.

-Està en les nostres mans!- crida el Roquet.

-Sí -li contesta el seu company-, en les nostres mans, com ho estava la Sabela. I somriu. No sap ben bé el perquè, però somriu. A dos de trenta!, ha cridat el marxador. Acaben de guanyar un val. La pilota ha anat a parar allà al fons, sobre el dau, on els contraris no han pogut jugar-la. Mentre esperen que la partida es pose de nou en marxa, recorden a la Bellesa. Com va anar a buscar el membre de Roquet i es va posar a xuclar-lo i mossegar-lo. I com el Segarra va començar a posseir-la pel darrere. D'una manera furiosa, colpejant-li les natges amb les mans encara embenades per jugar a pilota. Ella me la xuclava, fa memòria Roquet, i ell, mentrestant, li colpejava les galtes del cul amb força, com si colpejara una pilota. I ella cridava: més, més! I me la xuclava sense parar. Si colpejara ara així el Segarra, va pensar Roquet, guanyaríem la partida de segur.

El Blasco no va dir res. A ningú. Per primera vegada en la seua vida no va delatar a cap company, recorda el Miquel. A nosaltres ens va estranyar. Vam pensar que potser la vergonya de contar el que li havíem fet fos més forta que els seus desitjos de venjança i per això callava. Havíem guanyat la partida. O això és que el creiem. Almenys durant uns quants anys. Els que va tardar a tornar Blasco. Perquè aquella mala pesa va tornar. Tot posat de sotana convertit en un mossén. I com va grimpar en quatre dies. Es va guanyar la confiança de les persones més influents de la ciutat. I envoltat d'un exèrcit de beates, es va dedicar a fer-los la vida impossible a tot el món. A tots menys els que anaven a l'apartat del trinquet. En nom de la moral i els bons costums va voler acabar amb tots els que ell qualificava d'indesitjables: putes, alcavotes, jugadors de cartes, bevedors i gent de la xala... L'Orengo va haver d'emigrar a França, el Blasco li va fer perdre la faena en acusar-lo davant dels seus patrons, de borratxo i malfaener. L'Enric va tenir més sort, ja hi era a l'exili per raons polítiques. El Quelo havia mort feia uns anys. Jo pensava que, com era el fill del Mondiu, m'escaparia de les seues maquinacions. Però ell es va fer amb la voluntat del meu pare per tal de fotre'm a mi. Per tal de convertir-me, així li ho deia al meu pare, en una persona de trellat. Aquell malparit m'ho va fer passar bastant mal, he de reconèixer-ho. La sort que vaig tenir és que es va morir. O millor dit, es va matar. Es va penjar uns dies després que faltara mon pare.

El moro li ha tret la verga del cul. Marta ara està atipant-se de sobressada. Agarra el membre del seu amant amb una mà, unta el capoll posant-lo dins de la terrina i el xucla. El moro, mentrestant, li clava la bufa en la vagina. Marta s'adona que la té tota a dins, que pels llavis del seu sexe sols s'hi veu el fil que tanca el botifarró per un dels seus extrems. Sembla un *tampax*, pensa. Un *tampax* negre i immens. I torna a riure d'una manera boja i descontrolada.

Va ser una nit de descontrol i fúria. La nit de la meua vida, rememora Sabela. La nit en la qual, d'una manera definitiva, vaig ser la Bellesa de tots. Una nit ben sonada. Si faig memòria, recorde com l'apartat del casino era ple de gom a gom. No sé el per quina raó, eixa nit estaven totes les forces vives de la ciutat allí reunides. Potser era per la nova remesa de putes que el Mondiu havia fet portar de València. O per una partida de cartes que s'havia organitzat i en la que estaven en joc un munt de bitllets. La qüestió és que hi eren tots allí, en l'apartat. Bevent, rient, jugant i cardant amb totes aquelles meuques. En una taula rodona que havien parat enmig de la sala, presidits pel Mondiu, un estraperlista sense escrúpols, un exportador de taronges, un famós constructor i un prestador sense entranyes es jugàvem a les cartes tot un capital. Jo estava estirada sobre una gandula en la terrassa. Des d'allí, m'arribaven amb claredat els seus riures, les seues veus cridaneres. Feia calor, molta calor. Érem a la meitat de l'estiu i bufava una ponentada insuportable. No podia dormir. Per això havia eixit a la terrassa. La vista era preciosa. Les teulades de les cases de la ciutat alineades fins als afores, els llums esmorteïts que mal il·luminaven els carrers, la lluna quasi plena i un munt d'estels em regalaven la vista mentre reposava estirada a la gandula, notant com la suor que em provocava la ponentada mullava el meu cos.

Nota que té la mà mullada. El Rafelet deixa de mirar les fotografies i baixa la vista cap el seu entrecuix. El moviment rítmic que la seua mà executa sense parar fa que un capollet vermell com una cirera, aparega i desaparega dins la pell del seu membre alhora que segrega un líquid viscos que li mulla l'atragada extremitat. I si em quede ceguet?, es pregunta de sobte. És amb el que el pare

Lúcia els amenaça quan vol avisar-los dels perills dels pecats de la carn, amb la pèrdua de la vista. Però ara no pot parar, pensa. Ha de continuar encara que es quede cec. Així que cluca els ulls i recolza el cap contra la còmoda mentre continua masturbant-se sense parar.

Començava a sentir-me incòmoda, recorda la senyora Sabela. Havia aclucat els ulls i mig dormia. Tenia una mà en l'entreuix i m'acaronava la vulva pel damunt de la roba. Estava posant-me calenta. Notava com un estrany ardor despertava el meu desig. Del casino, m'arribaven les veus de la gentada allí reunida. Una estranya resplendor em va cridar l'atenció. Una línia de llumetes dansaires va aparéixer al damunt de les muntanyes que es retallaven per la banda de ponent. Foc, vaig pensar. Està cremant-se la partida de la Falaguera. Les terres de la senyora marquesa. Vaig notar moviment pel poble. Els homes fugien cap al camp. La gent treballadora, la primera que buscaven per anar a apagar el foc, corria a amagar-se. La guàrdia civil no tardaria a anar per ells a les seues cases i, com quasi sempre, no trobaria ningú. Sols les dones, els vells i els xiquets. La zona on s'amagaven, les marjals al peu de la muntanya, plenes de camins, sendetes, canyes i ullals, de casetes on es guardaven els estris de la faena, era un laberint difícil de controlar. Vaig estar a punt d'entrar en l'apartat per avisar del foc. Però no ho vaig fer. Tenia molta mandra. Després se'm va ocórrer una idea millor. Sabia pel meu home, que acabava d'arribar a la ciutat un nou comandant de la guàrdia civil que encara no coneixia ningú. La muntanya començava a omplir-se de resplendors ataronjades, així que no podia perdre més temps. Vaig entrar a trucar per telèfon a la caserna de la guàrdia civil. -La partida de la Falaguera està cremant-se -els vaig avisar-. Si volen trobar voluntaris per apagar el foc, el casino del trinquet està ple de gent. Vaig tornar a la terrassa després de fer la trucada. En un tres i no res, va arribar al davant del trinquet un comboi de camions. La guàrdia civil va envoltar l'edifici perquè no escapés ningú i va fer eixir a tots els presents. Quin goig quan vaig presenciar aquella escena. Se'ls van emportar a tots. Falangistes, militars, estraperlistes... tots a apagar el

foc! Com cridaven i protestaven. No saben qui som, deien. Açò ho pagaran molt car. No els van valer cobles. El nou comandant encara no coneixia ningú i pensava que li mentien per escapar-se del seu deure cívic. Així que els va fer pujar als camions a la força i se'ls va endur a la muntanya, a apagar foc. Al pobre comandant el van destituir l'endemà i el van destinar a un poblet perdut en la frontera de Portugal. Però aquella nit va ser sonada. I el millor encara havia d'arribar.

El que Miquel ha trobat ara a la caixa l'ha fet estremir. Ha recordat un fet que mai no li ha contat a ningú. Ni a la seua dona. A ningú. És el seu secret més amagat. Fa memòria i recorda aquella nit. Ja s'havia casat amb la Marta. Era ben entrada la matinada. Havia eixit de la seua habitació per tal de beure una mica d'aigua. Feia una estona li havia passat una cosa horrorosa. Estava muntant la seua dona. Ella gemegava mentre ell la penetrava amb força. De sobte va tenir la sensació que algú els mirava. Va voltar el cap i va veure el seu fill, el Lluïset, que despert i agafat dels barrots del seu llit, els observava amb la boca oberta. No van poder acabar. Sense dir cap cosa, van tornar cadascú al seu lloc en el llit i van fer com si dormiren. Quan va notar que el xiquet s'havia adormit, va eixir de l'habitació amb l'excusa que tenia set i el Miquel, mentre fa un glop llarg de la cervesa que té a les mans, observa emocionat el que ha trobat al fons de la caixa de fusta polsosa que havia descobert sota el taulell del seu bar i recorda que des d'aquella nit, després que el seu fill els descobrira cardant i del que li va passar a continuació, quasi va perdre les ganes de follar amb la Marta i va començar a allunyar-se, cada vegada més, d'ella.

Els camions es van allunyar cap a la muntanya, amb tota la seua càrrega de peixos grossos, per intentar apagar el foc, va recordar la Bellesa. Jo em vaig quedar mirant, durant una estona, el comboi que eixia de la ciutat i la muntanya encesa en flames. De la terrassa estant, vaig veure unes ombres que corrien pel carrer buscant les zones més mal il·luminades. No sé per què ho vaig fer, però de sobte em vaig veure fora de casa perseguint-les. Eren tres homes i, segurament, anaven a amagar-se a les marjals perquè no els trobara la guàrdia civil i els portara a apagar foc. Darrere d'ells, vaig arribar a una de les parts més intricades de la marjal. Anava per caminals que quasi no veia, tapats com estaven per l'herba. Vaig ficar el peu dins d'una séquia i em vaig mullar la cama fins al genoll. Estàvem a prop de la muntanya de la Falaguera. Les flames estaven devorant-la. La seua resplendor em deixava veure les siluetes dels homes que lluitaven contra el foc. Bufava fort el ponent. Feia una xafogor insuportable i el foc augmentava, encara més, aquella sensació d'ofegament que em trastornava. Tenia el cos tot suat. A prop de mi corria, serpentejant, l'aigua d'una séquia. Vaig posar la mà dins. L'aigua estava freda. Em vaig mullar el front. Quina sensació més agradable. Em vaig llevar la roba i em vaig posar, nua, dins la séquia. L'aigua corria, acariciant-me, pel meu damunt. Jugava amb el meu cos, amb la meua pell. Tenia tot un seguit de sensacions plaents, refrescants. Estava gaudint com poques vegades en la meua vida.

De sobte vaig veure unes ombres entre les canyes. Algú s'apropava. Recorde que eren tres, que es van despullar i que van entrar en la séquia posant-se a jugar, primer amb l'aigua i després amb mi.

De sobte va córrer cap a les dutxes, recorda Roquet, va obrir l'aigua i es va posar a baix, deixant que aquesta correr per tot el seu cos mentre es palpava els pits, la panxa, el sexe i ens mirava. Ens mirava d'una manera que ens feia embogir, recorda Segarra. Quan ens vam apropar es va girar, va posar les mans contra la paret de la dutxa i ens va mostrar el cul. L'aigua no deixava de

córrer pel damunt de la seua pell, pensa Roquet, tenia les natges roges dels colps que li havia donat el Segarra, i els llavis de la vulva oberts i palpitants. I pensa en ella mentre caça al vol una pilota enverinada que li havia tornat el punter blau.

No s'escoltava ni el vol d'una mosca, fa memòria Miquel. Jo passejava a les fosques pel corredor. No tenia ganes de tornar amb la Marta. Vaig sentir un soroll que eixia de l'habitació de la Sabela, la dona de mon pare, l'única cosa que m'havia deixat en herència quan va faltar. Em vaig apropar, parant l'orella, a la porta. La viuda gemegava. Vaig obrir una miqueta la porta per veure que li passava. Només faltaria que estiguera malalta, vaig pensar. Pel badallet que vaig obrir vaig veure que estava estirada al llit, nua, cap per avall. Ja era una dona gran i pesava uns quants quilos de més, però encara estava de molt bon veure. Mai l'havia vist nua i en contemplar-la vaig entendre per què li deien, de jove, la Bellesa. Tenia un cul empinat i rotund. Va tornar a gemegar. Vaig entrar a l'habitació i em vaig apropar al llit. Dormia. Dormia pregonament i gemegava. En què estaria somiant?, em vaig preguntar encuriós. I ella va tornar a gemegar. Gemegava, palpava, besava, xuclava... la Bellesa recorda amb memòria estremida la nit del foc. Sense eixir de l'aigua els tres desconeguts la van posseir. Els tres alhora. Quan estava acabant amb ells va descobrir que hi havia més gent pels voltants. Primer va tenir una sensació de pànic. Va estar a punt d'escapar a córrer. Però en veure el foc que s'empassava la muntanya i les siluetes de la gentola del casino corrents amunt i avall entre les flames, mentre ella gaudia en un paratge que li semblava meravellós, amb l'aigua que jugava amb el seu cos alhora que uns desconeguts li donaven gust sense parar, va decidir quedar-se. Va pensar, no sap per quina raó, que allò era el paradís. Un paradís des del qual, mentre el gaudia, podia contemplar l'infern. Un infern ple de flames i de persones indesitjables. I si els estranys que l'envoltaven, eren habitants del paradís, no podien ser males persones. Així que, mentre es rentava, després d'haver acabat amb els seus primers contrincants, va fer un senyal i un altre desconegut es va

apropar. I quan va acabar amb aquest un altre, i després, un altre... Prompte va perdre el compte, recorda Sabela. És possible, pensa, que allí estigueren amagats tots els homes del poble. La gent que no tenia res. Perquè els poderosos estaven en l'infern, intentant apagar les seues flames. I els altres, els miserables, ara la tenien a ella. Mira per on, va pensar, encara resultarà que l'infern i el paradís existeixen.

-Ja baixeu?, la partida està a punt d'acabar.

Marta ha escoltat la veu del seu home que crida des del bar.

-Sí -li contesta-, ara anem, estic berenant -diu- una mica de sobrassada.

I xucla amb ganes el membre erecte de Mohamet. De sobte nota la descàrrega. La boca se li ompli de llet mesclada amb sobrassada. I xucla amb més força engolint-se tot el que li envia el moro. Quan acaba de córrer-se, es posa entre les cuixes de la seua amant i comença a menjar-se la bufa que li va traient, a poc a poc, de la vagina. Menja, llepa i estira, provocant-li alhora un orgasme delirant. Potser un dia -pensa el Mohamet mentre s'atipa de carn- quan torne al seu país, els explicarà als seus de quina manera celebren els cristians la matança del porc.

Potser em vaig comportar com un porc, medita el Miquel. Però no em vaig poder aguantar. Recorda com, amb molta cura de no despertar-la, es va posar al llit de la Bellesa. Els seus gemecs i *el polvo* interromput amb la seua dona li

havien provocat una forta erecció. Li va obrir les galtes del cul i va començar a passar-li la llengua pel forat. La Sabela, sense despertar-se, va començar a gemegar amb més força. Quan el forat va estar ben lubricat li va clavar la verga fins als testicles i va començar a cavalcar-la. Li havien arribat rumors que la Bellesa, feia uns anys, havia posseït tots els homes del poble, i si ell era l'únic que no l'havia fet seua, eixa era la nit en la qual es posaria al dia.

Fins que es va fer de dia. Va estar follant fins que es va fer de dia. La Bellesa ho recorda amb emoció. D'un en un, de dos en dos, de tres en tres, de vegades quatre alhora, es va passar tot el poble pel piló. Uns li ho van fer una sola vegada, d'altres, els reconeixia de seguida, van repetir. Va xuclar vergues de tota classe i mida, li les van clavar pel davant i pel darrere. A la fi, no sabia si per la séquia corria aigua o llet. Quan el sol va començar a eixir pel damunt de la ratlla de l'horitzó, va veure que l'havien deixada a soles. Estava esgotada. Es va vestir i va tornar a casa. En la muntanya encara hi havia foc, així que no l'haurien notat a faltar. Ara sí, va pensar, havia aconseguit allò que li havia recomanat el mantenidor quan va ser reina de les festes. Ja era la Bellesa de tots, ho havia aconseguit. S'havia venjat del seu home i dels amics. Va dormir una setmana seguida. Després, sempre que rememorava aquella nit, no podia deixar de preguntar-se qui serien, com els deien i d'on haurien eixit tots aquells que l'havien compartit. No ho va saber mai. Sols recorda que al cap d'un temps, la Roja li va portar el setmanari local. Un mestre havia publicat una poesia dedicada a ella, li va dir. Però allí no eixia el seu nom per a res. Aquell poca-solta parlava d'una tal Messalina, a la que qualificava d'emperadriu, puta i fina, i ella no era cap d'aquelles tres coses. Ni era una emperadriu, encara que una vegada va ser reina, ni cobrava per follar, ni era fina. El meu cos recorda, era exuberant, rotund i desmesurat.

Va mirar el cos desmesurat de la senyora Sabela. Li havia paregut que es movia sota la flassada i això l'havia sobresaltat. Es va torcar la mà mullada en una de les cortines del balcó després d'incorporar-se per veure si la dona li deia alguna cosa. El Rafalet tremolava, no sabia si de por o d'excitació. Va tornar a seure al racó de la còmoda després de beure d'un got d'aigua que la malalta tenia sobre la tauleta de nit. Va agafar una de les fotografies. Una altra composició de grup. Un altre amuntegament de cossos nus. D'homes i dones xuclant-se els sexes, penetrant-se, posseint-se. La dona que està enmig del grup li crida l'atenció. No sap per què li recorda a la senyora Sabela. No sap per què s'imagina que si la veiés nua, la malalta tindria el mateix aspecte. I s'imagina que ell és l'home que pel darrere, s'ocupa d'ella.

Després va començar a posseir-la per la vulva. El Miquel encara se sorprén quan recorda com la dona, encara que estigués adormida, semblava plegar-se a tots els seus desitjos. Quan la va agafar per la cintura per fer-li alçar les natges, la Bellesa les va alçar amb naturalitat, com si estiguera desperta. I quan li va clavar la verga en el seu cau, la dona es va acoblar de seguida al ritme que ell li va marcar. Gemegant i deixant-se fer tot el que ell volia. La va posseir amb un apassionament que a ell mateix el sorprenia. Per què l'havia assaltat aquell sobtat desig per una dona més gran que ell i que a la fi era sa mare?, no sabia contestar a eixa pregunta. L'únic que volia era continuar cavalcant-la, sense descans, fins al final.

I a la fi, li va tocar el torn al rector. Li vaig fer pagar totes juntes les seues malifetes. Ho vaig fer, sobretot, per la Roja i el Quimet. En la seua memòria. La Bellesa recorda com, a aquell maleït canonge que buscava la salvació de les ànimes de tots els pecadors, el va enviar a la condemnaió eterna. Va ser el dia que va faltar Mondiu. El meu fastigós marit agonitzava en el mateix llit en el qual ho faig jo ara. Però quina diferència. Ell tenia companyia. Era nit tancada i recorde que ens havíem quedat a vetllar-lo el Rectorat i jo. Em vaig passar una bona estona provocant-lo. Ensenyant-li les cames, les cuixes. M'havia posat, a posta, un camisó ben curt que mostrava pel batí mig obert que portava al damunt. I el mirava, el mirava com jo sabia mirar. I notava com cada vegada es posava més nerviós. Mondiu em va demanar aigua. Feia dies que estava en un estat lamentable, ja quasi ni respirava i no podia parlar. Li vaig agafar el cap per ajudar-lo a beure i va ser aleshores quan se'm va ocórrer el que vaig fer a continuació. Vaig començar a contar-li-ho tot a cau d'orella. Tot el que li havia fet. Tots els homes amb els quals m'havia gitat: els jugadors de pilota, els veïns del poble, els homes de la nit del foc. Li ho vaig contar tot fil per randa, sense deixar-me res. Em va encantar la cara que va començar a posar. L'expressió del seu rostre. Si no haguera estat morint-se, s'hauria mort en eixe moment de ràbia. I per acabar, li vaig dir, em follaré al canonge davant teu.

Sota l'aigua de la dutxa. També ens la vàrem treballar sota l'aigua de la dutxa. Sense parar. El Segarra recorda com es va recolzar contra la paret perquè li xuclara la verga. Ella, amb els dits, li pessigava ara els mugrons, adés els testicles. I mentre li la xuclava com si la volgués engolir. Com s'engolia el membre de Roquet pel forat del seu cul. Tenia ganes d'acabar la partida. Els records i l'esforç que estaven fent anaven a acabar amb ells. Estaven a punt de guanyar, però notaven que les forces els abandonaven. Com aquell dia amb la Bellesa, quan ella semblava que anava a acabar amb tots dos. A guanyar-los per esgotament.

La Marta nota que les cames li fan figa. Està esgotada. S'ha rentat en el bany que hi ha al fons de la cambreta. S'ha llevat del damunt restes de sobrassada, bufa i llet. Pensa que el berenar d'eixa tarda ha estat d'allò més apanyat: nutritiu i complet. El Mohamet descansa assegut en una de les caixes de cervesa. Encara no s'ha posat els pantalons. La mira amb una expressió de penediment i desig alhora. Ella se li apropa i el besa amb passió. I el moro somriu i li torna el bes. La dona es dirigeix cap a la porta per tal de baixar al casino. De sobte es para, es volta, i torna on està el seu amant. S'alça les faldes i fa que li bese la vulva per sobre les bragues. Després s'agenolla i li llepa, li besa, li xucla el membre d'una manera apassionada. Mohamet sembla sorprès per aquella reacció. I es queda més sorprès encara quan la Marta sobtadament, com si res, s'alça, li fa un bes a la cara, somriu i --ara sí- baixa cap al bar del trinquet.

Es va quedar tot sorprès quan vaig començar a perseguir-lo, recorda la Sabela. Ja tenia la mosca en l'orella quan jo li confessava a Mondiu, en un murmur, tot el que li havia fet i ell no podia assabentar-se del que li deia. Quan vaig intentar besar-lo va recular espantat. Es va quedar mut, recolzat contra la paret, sense saber que fer mentre jo em despullava al seu davant. Mondiu em mirava amb els ulls oberts com a plats, era l'única cosa que podia fer, no li quedaven forces per a res més. Quan vaig avançar cap al canonge, aquest va estirar els braços intentant parar-me. Jo vaig aprofitar l'ocasió per a fer que les seues mans entraren en contacte amb els meus pits. Es va quedar blanc com la cera. Quasi es va posar a plorar. Però no llevava les mans de les meues mamelles. Semblava un xiquet espantat. Li vaig agafar el cap amb suavitat, i com

si fóra un nadó, li vaig apropar la cara als meus pits i vaig fer que me'ls xuclara. Primer ho va fer sense força, com si tingués por del que anava a passar. Però després, a poc a poc, va xuclar amb més ganes, succionant d'una manera salvatge, com si volgués acabar-se'ls. Vaig començar a descordar-li la sotana. El Mondiu ens mirava. Mai oblidaré la cara que posava, mai. El rector va tornar a recolzar-se contra la paret. Remugava entre dents. Deia alguna cosa incomprendible. Va intentar llevar-se les meues mans del damunt en un parell d'ocasions. A la fi, va acabar per desistir d'oposar resistència i es va rendir. Li vaig baixar els pantalons i vaig començar a xuclar-li la verga. A passar-li la llengua pel capoll, a llepar-li els testicles. I Mondiu ens mirava. Ens mirava sense poder fer cap cosa.

No ho vaig poder evitar. No sé per quina raó ho vaig fer. Sols sé que no vaig poder evitar-ho. El Miquel enraona així mentre rememora el seu encontre amb la Sabela, mentre mira la peça de roba que ha trobat a la caixa i que li ha fet recordar aquella nit. Quina correguda em vaig pegar. La Bellesa tenia un cony suau i acollidor. I quan vaig soltar la primera descàrrega em va semblar que em volia succionar la verga. Quan de gust que em va donar. Pense que mai m'ho vaig passar tan bé com aquella nit. En acabar, vaig baixar del llit amb molta cura, tanta com la que vaig tenir quan m'havia posat en ell. Tenia por de despertar-la. Però Sabela no es va despertar. Es va quedar dormint tota nua. Ja no somiava ni gemegava. Sols dormia. Amb les cames mig obertes i el dit polze dins la boca. No va ser la primera vegada que vaig tenir contacte carnal amb ella. Ni l'última. A partir d'eixa nit vaig tornar a fer-li unes quantes visites més. I sempre la sorprenia dormint. La posseïa i mai es despertava.

El Miquel nota que la seua dona baixa per l'escala de la cambreta i guarda en la caixa de fusta la peça de roba que ha tingut en les mans tota l'estona. La que li ha fet recordar tota la seua aventura amb la Bellesa, la que li va furta la primera vegada que la va conèixer íntimament: les bragues de seda que li va llevar quan

la van proclamar reina de les festes. Aquell dia en què ell, que era un jove destrellat i atrevit, li les va furtar després de ficar-se en l'escenari sense que ningú el veiés, i allí, després de passar sota les cortines i la trona, de posar-se dins dels faldons del seu llarguíssim vestit de gala, de xuclar-li la seua deliciosa vulva, i d'escapar-se quan ella es va desmaiar de gust, aprofitant el rebombori que es va organitzar, se les va guardar com a prova de la seua proesa no sense enlairar-les amb entusiasme davant dels seus amics enmig d'un teatre embogit, on tots els assistents ovacionaven la Bellesa. L'aclamaven pel seu desmai sense adonar-se'n que, en realitat, celebraven el seu primer orgasme. No podia imaginar que, tan sols un any després, la seua propietària es convertiria en sa mare.

Semblava una mare fent-li gràcies al seu fill. El canonge tenia un comportament estrany i excitant alhora. La Bellesa recorda com semblava de primeres voler negar-se a tot el que ella li feia, i a continuació s'entregava als jocs eròtics amb unes ganes que quasi superaven les seues. El va acabar de despullar i el va arrossegar fins al llit on s'estirava el Mondiu. Ella es va posar a quatre potes sobre el moribund. Se les va ingeniar perquè la seua vulva quedara ben a prop dels ulls del seu home i va deixar que el rector la penetrés sense que aquest és perguera cap detall. El Mondiu va ser testimoni, a la força, de tot un seguit d'activitats sexuals desenfrenades. Recorda que el canonge, mentre la posseïa, no deixava de remugar. Repetia en un to molt baixet, una estranya lletania: -Blascooo... vineee... apropaaat... el premi, rebràs el premiii... -no deixava de dir entre dents mentre em penetrava analment, o deixava que li fera una fel·lació, o em devorava amb avidesa el meu sexe.

De sobte vaig notar una cosa estranya. Un dels meus pits va topar un una protuberància allí on no esperava. Vaig apartar les flassades. El Mondiu tenia una forta erecció. El seu membre semblava a punt d'esclatar. Un miracle, vaig pensar, havia aconseguit véncer, amb el meu comportament lasciu, una impotència

secular. Per primera vegada en molts anys, el Mondiu tenia una erecció, i quina erecció mare meua! Haurien de fer-ne santa després d'haver fet aquell miracle, em vaig dir mentre allargava la mà i agafava el membre del moribund. I aleshores va succeir: en el precís moment que el vaig tocar, mentre el canonge descarregava amb força dins de mi, Mondiu es va córrer. Durant uns instants que em van semblar inacabables, va estar tirant llet. Tota la llet que havia acumulat durant anys sense poder soltar-la. Després va obrir la boca com per a dir alguna cosa, i es va morir. El vaig tapar de nou, em vaig posar la bata i vaig eixir de l'habitació. El canonge va voler venir amb mi però el vaig rebutjar amb un gest imperiós. Durant un temps va anar al meu darrere, però jo no li vaig fer cas mai més. Desesperat, unes setmanes després, es va penjar. I per a mi, amb la mort del Mondiu, va ser com si tot s'acabés. No sé per quina raó ja no gaudia en fer el mateix que feia abans. Semblava que el meu home s'hagués emportat amb ell, a la tomba, tot el meu desig. Encara que moltes nits sembla que tenia somnis eròtics, i cosa curiosa, quan em despertava als matins, tenia la sensació de tenir restes d'esperma entre els llavis de la meua vagina.

La Marta renta gots darrere del taulell. Se sent una mica incòmoda. Té la sensació que no s'ha rentat bé i encara té restes d'esperma i sobrassada entre les cuixes. El Mohamet arregla les taules del casino, la partida està a punt d'acabar i prompte s'omplirà tot de gom a gom. El Miquel sembla estar en la lluna. En què estarà pensant?, es diu la Marta. S'haurà donat compte de què han fet ella i el moret allà dalt? No, pensa, no s'haurà adonat de res, com sempre. I no sap per quina raó. En tornar a mirar-lo, li sembla que s'ha convertit en un porquet, com el Mohamet, com tota la gent que, havent acabat la partida torna a entrar en el bar xerrant d'una manera animada. I riu, torna a riure amb ganes. Com havia rigut abans.

Està assegut a terra darrere de la còmoda. A recer de mirades indiscretes torna a mirar les fotos del iaio de Lluïset. Torna a masturbar-se. Ara ho fa sense por, sense que li importe que algú pugui descobrir-lo. Mira les fotos, mou la mà i nota com se'n va, com li arriba el gust i se'n va. El Rafelet deixa caure les fotografies i intenta arreplegar amb les mans, perquè no caiga a terra, la llet que li surt a borbollons de la punta del capoll.

La Bellesa té una rara sensació de tranquil·litat. Se sorprén notar que està passant els comptes del rosari que havia agafat de la tauleta. Encara sóc jove, pensa. No vull morir-me. Encara puc tenir desitjos. Deixa anar les mans per l'entrecreix, enmig de les seues immenses cuixes i nota humitat. Els records l'han posada calenta. Una altra vegada. I si li passa com al Mondiu el dia que es va morir?, pensa. Nota el suau contacte de les boletes de nacre del rosari entre els llavis mullats del seu sexe. Sent plaer. I comença a moure la mà, fent passar els comptes del rosari entre els llavis oberts de la seua vulva.

El xiquet està mirant-la fixament des de l'altra banda del taulell. Sembla que dubte. Està allí, quiet, com si esperara que algú li diguera que ja podia parlar. Marta se n'adona de la seua presència.

-Què vols, Rafelet, fill? Lluís no està -li diu-.

Si vols esperar-lo, no crec que tarde a arribar.

-La senyora Sabela... li contesta el xiquet.

I comença a parlar, Les paraules brollen atropelladament de la seua boca quan li dóna la nova a la mare del seu amic.

-Calla! -li contesta la Marta d'una manera tallant. I crida al seu home. Rafalet observa com xerra la parella en un racó apartat del taulell. Després la dona torna, el mira fixament, i li diu:

-No digués res a ningú. No podem tancar el trinquet. Vés-te'n a casa i no li contes el que saps a cap persona. Nosaltres ens ocuparem d'ella després, en quant tanquem el casino. Pren, vint dures per a tu. I torna a rentar gots com si no passés cap cosa mentre pensa com canviaran les coses ara que la Bellesa, la viuda de Mondiu, ha mort.

El mitger blau ha tornat tres pilotes difícils, tres pilotes que Roquet havia jugat amb una ràbia immensa. Un esforç, un darrer esforç que guanyem, pensa. Com aquell dia amb la Bellesa. Recorda com al final, tots tres es comportaven com si estigueren posseïts pel dimoni. Torna una altra pilota de volea, amb tota la força del món i l'encala en la galeria. Tot el trinquet crida. Com cridaven els tres aquell dia. Que tot eren gemecs i convulsions sota l'aigua de la dutxa. I com es van córrer, recorda Segarra, com mai! Les dues boques de la Bellesa estaven inundades de llet. I com cridava. Cridava com una endimoniada. Tot el trinquet és un clam. Han guanyat la partida. El darrer colp de Roquet ha estat el decisiu. Els dos jugadors han caigut a terra esgotats. Han guanyat la partida. Estirats a terra com aquell dia, rememora Roquet. Ens vam quedar com ara, esgotats però contents, sense dir-nos res, com si ens haguérem mort. Com es va quedar la Bellesa. Com es quedarà hui, encara que ells encara no ho saben, quan la mort acabe amb la seua llarga agonia.

Sabela nota com perd els sentits. Nota les convulsions del seu cos, la seua accelerada respiració. Continua acarontant-se amb els comptes del rosari. Nota com segrega líquid, com es mulla la mà en els llavis humits del seu sexe. Sent un plaer immens. Està retrobant el goig que creia haver perdut. Se'n va. Té la sensació que es posarà a volar. Açò és la mort?, es pregunta. Les darreres convulsions de l'orgasme es mesclen amb les del final de la seua llarga i dolça agonia. És així com Sabela, la Bellesa, viuda de Mondiu, passa a millor vida. D'una manera plàcida, gemegant, amb el cos agitat per uns comtes de nacre amb els que s'acarona, amunt i avall, els llavis mullats del seu sexe.

La fotografia l'obsessiona. Aquella dona de pits grans posseïda per dos homes l'atreu d'una manera irresistible. Imagina que ell és els dos homes alhora. Que posseeix la dona pel darrere i al mateix temps ella li la xucla. No sap com potser possible això, però ho imagina. La seua mà vola. Se sacseja el membre violentament. Fins que es corre. Fins que s'ompli les mans d'esperma. Aleshores se n'adona. La senyora Sabela està allí, quieta, amb els ulls en blanc. Morta. Se sorprén en adonar-se'n que no té por, que està tranquil. S'alça i es neteja les mans i el membre en la cortina del balcó. Guarda les fotografies en el calaix. Totes menys la seua preferida, la de la dona dels pits grans que s'ho munta amb dos homes. Aquesta se l'amaga en la butxaca. Després li tanca els ulls a la morta i corre, escales avall, fins al casino del trinquet, on donarà la nova que la senyora Sabela, la Bellesa, la viuda de Mondiu, ha arribat al final de les seues llargues i dolces agonies.